

Arrest

nr. 144 106 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN BERGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2014 richtte de verzoekende partij zich tot de gemeente met het oog op inwinnen van informatie omtrent het afsluiten van een verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 8 oktober 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. Zij wijst er op dat het bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en stipt aan dat zij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd het bestreden bevel genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval verblijft de verzoekende partij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze vaststelling van de verwerende partij is volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door de verzoekende partij niet betwist. De verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar eerste en enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift onder meer de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

In het raam van artikel 13 van het EVRM zal de Raad deze grief onderzoeken.

Aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna ook “DVZ”) ten onrechte geen enkel onderzoek voerde naar de gezinsband tussen verzoeker en Mevr. CEH

Terwijl:

Verzoeker reeds sinds 2006 samen woont met Mevr. CEH, en om die reden een verklaring van wettelijke samenwoning wilde afleggen op basis van gezinshereniging met een EU-burger die beschikt over een geldige Belgische verblijfskaart van onbepaalde duur.

Gezien het praktisch onmogelijk was om zijn oorspronkelijke visum in zijn oorsprongland te verlengen gezien België en Nederland geen consulaire vertegenwoordiging meer hadden in Ghana.

Gezien verzoeker reeds sinds 8 jaar een gezin vormt met Mevr. CEH.

Dat de gemeente Aartselaar en de gevolmachtigde geen enkel onderzoek verrichtte naar de gezinsband die bestond tussen verzoeker en Mevr. CEH, doch een quasi ongemotiveerde BIJLAGE 13 afgaf.

Dat bovenstaande een inbreuk betekent op zowel het motiveringsbeginsel als het artikel 8 EVRM.

De gemachtigde van de staatsecretaris is eraan voorbij gegaan dat hij wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker, nu Mevr. CEH aanwezig was bij de aanvraag, en de betrokkenen kopie had overgemaakt van naar Nederlands paspoort, haar Belgische verblijfstitel van onbepaalde duur, en kopie van haar ziekteverzekering en mutualiteit.

Het door het artikel 8 van het gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is inderdaad niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht werd bereikt tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten moet blijken dat de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging werd doorgevoerd (RvV 131 908).

Evenwel werd het bevel om het grondgebied te verlaten in casu niet gemotiveerd, en er blijkt al zeker niet uit dat de hierboven vermelde belangenafweging werd gemaakt.

Door geen enkele afweging te maken werd een inbreuk gepleegd op het artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede werd een inbreuk gepleegd op de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij sinds 2006 zou samenwonen met mevrouw H. C, dat zij al sinds acht jaar een gezin vormen en dat zij daarom een verklaring van wettelijke samenwoning wou afleggen.

Zoals de verwerende partij ook aanstipt in de nota met opmerkingen kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar vermeende gezinsleven. Zo blijkt ontegensprekelijk uit de stukken van het administratief dossier dat mevrouw H.C. op 7 oktober 2006 in het huwelijk is getreden met de heer S.W.A, van Nigeriaanse nationaliteit en dat zij pas op 17 april 2012 uit de echt zijn gescheiden te Antwerpen (overschrijving in het register van de burgerlijke stand op 23 juli 2012). Verder zijn er geen stukken terug te vinden in het administratief dossier die de verklaringen van de verzoekende partij, al dan niet gedeeltelijk, kunnen ondersteunen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vermeende partner van de verzoekende partij zich op 12 mei 2014 heeft aangeboden op de Dienst Burgerzaken om informatie in te winnen voor een eventueel aanstaand huwelijk. Tijdens het gesprek stelde het diensthoofd Burgerzaken allerlei vragen met als doel te peilen naar de huwelijks- of samenwoningstentives van mevrouw. Ze verklaarde contact te hebben met een zekere 'O(...)' (waarvan ze niet wist of dit nu de voornaam of de familienaam was). Ze kenden noch zijn geboortedatum, noch zijn adres. Zij verklaarde contact te hebben via facebook. Veder verklaarde zij deze man reeds een 2-tal jaar te kennen. Ze zou hem leren kennen hebben tijdens ontmoetingen in de kerkgemeenschap. Verder stelde ze nog nooit met deze man uit te zijn geweest. Uit deze gegevens kan geenszins worden afgeleid dat er sprake is van een gezinsleven zoals de verzoekende partij

voorhoudt, wel integendeel. De enige informatie die terug te vinden is, is het gegeven dat de verzoekende partij zich op 22 september 2014 samen met mevrouw H.C. tot de gemeente richtte met het oog op het inwinnen van informatie omtrent het afsluiten van een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw H.C. Dit feit op zich is onvoldoende om te kunnen spreken van het bestaan van een gezinsleven temeer nu blijkt dat de verzoekende partij zich niet onthouden heeft van bedrieglijke verklaringen ten overstaan van de Raad.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Voorts kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij van mening is dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de administratie dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke formele motiveringsverplichting.

Met haar betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De exceptie kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU